

Phẩm 15: NHƯ LAI (1)

Khi ấy, Thiện Hiện bạch Phật:

–Bồ-tát mới học nên, làm thế nào để học Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa?

Phật bảo Thiện Hiện:

–Bồ-tát mới học, muốn học Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa, trước hết nên gần gũi, phụng sự bạn lành. Nếu ai có thể tuyên thuyết Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa, dạy bảo, trao truyền cho các Bồ-tát, thì gọi là bạn lành. Người ấy sẽ nói thế này: “Thiện nam, đến đây! Ông nên siêng năng tu Bồ thí, Tịnh giới, An nhẫn, Tinh tấn, Tĩnh lự, Bát-nhã ba-la-mật-đa. Khi ông siêng năng tu tập, nên dùng vô sở đắc để làm phương tiện, hồi hướng đến quả vị Giác ngộ cao tột. Khi ông hồi hướng, chớ dùng sắc, thọ, tưởng, hành, thức mà ôm giữ lấy Bồ-đề. Vì sao? Vì tánh của trí Nhất thiết trí chẳng phải là cái có thể giữ lấy. Thiện nam, ông chớ sinh tham đắm các địa vị Thanh văn, Độc giác...” Nếu ai có thể dạy bảo, trao truyền như thế cho Bồ-tát mới học, làm cho họ dần dần nhập vào Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa, nên biết đó là bạn lành của Bồ-tát.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Các Bồ-tát này phát tâm Bồ-đề, muốn thẳng tới Bồ-đề là việc làm rất khó.

Phật bảo Thiện Hiện:

–Đúng vậy, đúng vậy! Việc làm của các chúng Bồ-tát rất khó; nghĩa là vì lợi ích an vui cho các thế gian, nên phải phát tâm hướng đến quả vị Giác ngộ cao tột, với lời thề rằng: “Ta vì cứu giúp các thế gian; nên làm nhà cửa cho các thế gian; làm chỗ quay về nương tựa cho các thế gian; làm hòn đảo cho các thế gian; chỉ dạy con đường rớt ráo cho các thế gian; làm vị thầy dẫn đường cho các thế gian; làm chỗ hướng đến cho các thế gian... mà phát khởi sự siêng năng tinh tấn, để hướng đến đại Bồ-đề.”

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát, thề cứu giúp tất cả thế gian mà phát khởi sự siêng năng, tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát thấy các thế gian chìm trong khổ sinh tử chẳng thể ra khỏi, nên khởi sự siêng năng tinh tấn, hướng đến đại Bồ-đề, để dứt khổ cho người kia mà giảng điều cốt yếu của chánh pháp.

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát, làm nhà cửa cho tất cả thế gian mà phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát muốn vì thế gian mà thuyết tất cả pháp đều chẳng hòa hợp; nên phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề.

Thiện Hiện bạch:

–Thế nào là Bồ-tát muốn vì thế gian mà thuyết tất cả pháp đều chẳng hòa hợp?

Phật dạy:

–Này Thiện Hiện, các chúng Bồ-tát muốn vì thế gian, tuyên thuyết năm uẩn và tất cả pháp đều chẳng hòa hợp, không buộc, không mở, không sinh, không diệt. Do vậy, có thể che chở, giúp đỡ tất cả, giống như nhà cửa.

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát, làm chỗ quay về nương tựa cho các thế gian mà phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát muốn làm cho thế gian thoát khỏi tất cả sinh, già, bệnh, chết, sầu than, buồn khổ nên mới phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề, tìm phương tiện thiện xảo để giảng thuyết điều cốt yếu của chánh pháp.

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát, làm hòn đảo cho các thế gian mà phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát hướng đến đại

Bồ-đề vì muốn thuyết cho thế gian ranh giới trước sau của năm thủ uẩn đều đoạn lìa. Do cái này đã đoạn lìa nên tất cả pháp đều dứt. Tất cả pháp này dứt tức là Niết-bàn tịch tĩnh vi diệu, cũng là tánh như thật không điên đảo. Ví như trong biển, sông, ao lớn nhỏ, chỗ đất cao ở được gọi là hòn đảo; Niết-bàn cũng thế, đó là chỗ an ổn.

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát, chỉ dạy cho thế gian con đường rốt ráo mà phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát hướng đến đại Bồ-đề vì muốn thuyết cho thế gian sắc rốt ráo chẳng gọi là sắc; thọ, tưởng, hành, thức và các pháp khác cũng thế. Pháp tánh rốt ráo chẳng phải sắc... vậy.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Kính bạch Thế Tôn, nếu sắc rốt ráo pháp tánh rốt ráo các sắc..., chẳng gọi sắc... thì trong tánh rốt ráo của Bồ-đề, các Bồ-tát đã đắc sẽ không phân biệt?

Phật bảo Thiện Hiện:

–Đúng vậy, đúng vậy! Trong tánh rốt ráo hoàn toàn không phân biệt, nhưng đối với các Bồ-tát lại là việc rất khó làm. Tuy có thể quán tất cả pháp như thế nhưng chẳng chứng đắc, cũng chẳng chìm đắm. Nghĩ thế này: “Ta đối với pháp này đã hiện đẳng giác, nên tuyên thuyết chỉ dạy cho thế gian, làm cho họ biết được đạo tướng rốt ráo như thế.”

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát, làm thầy dẫn đường cho thế gian phát khởi sự siêng năng tinh tấn, hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát hướng đến đại Bồ-đề là muốn thuyết cho thế gian bản tánh của sắc không sinh, không diệt; thọ, tưởng, hành, thức cũng như thế. Muốn thuyết cho thế gian quả Dự lưu cho đến quả vị Giác ngộ cao tột bản tánh các pháp là không sinh, không diệt.

Thiện Hiện, thế nào là các chúng Bồ-tát làm sự hướng đến cho các thế gian mà phát khởi sự siêng năng tinh tấn hướng đến đại Bồ-đề? Nghĩa là các Bồ-tát hướng đến đại Bồ-đề, là muốn tuyên thuyết chỉ dạy cho thế gian: Sắc lấy hư không làm sự hướng đến. Thọ, tưởng, hành, thức và tất cả pháp cũng lấy hư không làm sự hướng đến. Là muốn tuyên thuyết, chỉ dạy cho thế gian: Sắc không chỗ hướng đến, ngang đồng với hư không. Thọ, tưởng, hành, thức và tất cả pháp cũng không chỗ hướng đến, ngang đồng với hư không. Như hư không rộng lớn, không đến, không đi, không tạo, không tác, không trụ, không sinh, không diệt. Các pháp cũng vậy, đều như hư không, không có sự phân biệt. Vì sao? Vì các sắc không, nên không đến, không đi... Thọ, tưởng, hành, thức và tất cả pháp cũng đều là không, nên không đến, không đi. Vì sao? Vì tất cả pháp đều dùng không, vô tướng, vô nguyện, không tạo, không tác, không sinh, không tánh, như mộng, như huyễn, không ngã, không biên giới, Niết-bàn tịch tĩnh, không giữ, không bỏ, không đến, không đi, tịch diệt cùng cực... để làm sự hướng đến. Người kia chẳng thể vượt qua sự hướng đến này.

Thiện Hiện bạch Phật:

–Ai có thể tin hiểu pháp sâu xa như thế?

Phật bảo Thiện Hiện:

–Nếu các Bồ-tát, từ lâu tu đại hạnh, đã từng cúng dường vô lượng chư Phật, ở chỗ chư Phật phát thệ nguyện rộng lớn, đã trồng căn lành, đều được thành thực, được vô lượng bạn lành giúp đỡ hộ niệm, thì có thể tin hiểu pháp sâu xa này.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, các Bồ-tát này lấy gì làm tánh?

Phật bảo Thiện Hiện:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Các Bồ-tát này lấy điều phục, xa lìa làm pháp tánh. Nhờ tánh này nên có thể biết, có thể rõ Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Các Bồ-tát này có thể biết, có thể rõ Bát-nhã ba-la-mật-đa sẽ hướng đến nẻo nào?

Phật dạy Thiện Hiện:

–Các Bồ-tát này sẽ hướng đến trí Nhất thiết.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Nếu các Bồ-tát chứng nẻo này rồi, thì có thể làm chỗ quay về và hướng tới cho vô lượng, vô biên hữu tình?

Phật bảo Thiện Hiện:

–Đúng vậy, đúng vậy! Nếu các Bồ-tát chứng đắc quả vị Giác ngộ cao tột, thì có thể làm chỗ quay về, hướng tới cho vô lượng, vô biên hữu tình.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Các Bồ-tát này thường làm việc khó làm; nghĩa là mặc giáp, đội mũ bền chắc như thế là vì muốn độ vô lượng, vô biên hữu tình, làm cho họ vào Niết-bàn, nhưng loài hữu tình thì hoàn toàn chẳng thể nắm bắt được.

Phật bảo Thiện Hiện:

–Đúng vậy, đúng vậy, như lời ông nói!

Này Thiện Hiện, các Bồ-tát này mặc giáp đội mũ chẳng họ hàng với các sắc, thọ, tưởng, hành, thức; chẳng họ hàng với Thanh văn, Độc giác, Bồ-tát trí Nhất thiết trí và tất cả pháp. Vì sao? Vì tất cả pháp đều không có sự họ hàng.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Nếu các Bồ-tát thực hành Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa thì chẳng trụ địa vị Thanh văn, Độc giác...

Phật bảo Thiện Hiện:

–Ông quán nghĩa nào mà nói như thế?

Thiện Hiện thưa:

–Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa không trụ vào sự chấp trước. Nếu người nào tu Bát-nhã ba-la-mật-đa thì đối với tất cả pháp hoàn toàn không có sự tu, cũng không có người tu, thời gian tu, nơi chốn tu và do đây việc tu hành chẳng thể nắm bắt.

Kính bạch Thế Tôn, Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa là pháp không quyết định. Nếu tu hư không, tu tất cả pháp, tu không biên giới, tu không giữ gìn thì chính là tu Bát-nhã ba-la-mật-đa.

Phật bảo Thiện Hiện:

–Đúng vậy, đúng vậy, như lời ông nói!

Này Thiện Hiện, nên nương vào Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa như thế, quán sát Đại Bồ-tát không thoái chuyển; nghĩa là các Bồ-tát nếu chẳng tham đắm Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa, chẳng chấp lời của người khác và sự chỉ dạy truyền trao của người khác để làm điều chân yếu, thì chẳng phải chỉ tin người khác mà còn có sự tạo tác; nghe thuyết Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa như thế, mà tâm vị đó chẳng kinh, chẳng sợ, chẳng hãi, chẳng chìm, chẳng đắm, không nghi, không ngờ, không tiếc cũng chẳng mê mờ, hoang mang; lại hoan hỷ ưa nghe, hết lòng tin nhận; các Bồ-tát này nhất định chẳng thoái lui. Các Bồ-tát như thế, đời trước đã được nghe nghĩa lý sâu xa của Bát-nhã ba-la-mật-đa, nên nay được nghe, tâm không kinh sợ...

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Nếu các Bồ-tát nghe Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa tâm không kinh sợ... thì các Bồ-tát này làm sao quán sát Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa?

Phật bảo Thiện Hiện:

–Đại Bồ-tát này đã dùng tâm tùy thuận trí Nhất thiết mà quán sát Bát-nhã ba-la-mật-đa.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Thế nào là tâm tùy thuận trí Nhất thiết để quán sát Bát-nhã ba-la-mật-đa?

Phật bảo Thiện Hiện:

–Nếu các Bồ-tát tùy thuận vào hư không mà quán sát Bát-nhã ba-la-mật-đa thì đó là tâm tùy thuận trí Nhất thiết, quán sát Bát-nhã ba-la-mật-đa. Vì sao? Vì trí Nhất thiết là vô lượng, vô biên. Nếu vô lượng, vô biên tức là chẳng phải sắc, cũng chẳng phải thọ, tưởng, hành, thức; không sở đắc, không hiện quán, không trí, không thức, không sinh, không diệt, không tu, không tác, không từ đâu đến, cũng không đi về đâu, không phương hướng, không nơi chốn, cũng không chỗ trụ, chỉ có thể nói là vô lượng, vô biên.

Thiện Hiện nên biết, hư không vô lượng, vô biên nên trí Nhất thiết cũng vô lượng, vô biên. Trí Nhất thiết vô lượng, vô biên nên không ai có thể chứng. Chẳng phải sắc có thể chứng, cho đến chẳng phải thức có thể chứng. Chẳng phải Bồ thí ba-la-mật-đa có thể chứng, cho đến chẳng phải Bát-nhã ba-la-mật-đa có thể chứng. Vì sao? Vì sắc cho đến thức chính là trí Nhất thiết không hai, không khác. Bồ thí ba-la-mật-đa cho đến Bát-nhã ba-la-mật-đa chính là trí Nhất thiết không hai, không khác.

Bấy giờ Thiên tử Phạm Thế ở cõi Dục, cùng đi đến chỗ Phật, đồng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, Bát-nhã ba-la-mật-đa như thế rất là sâu xa, khó thấy, khó biết.

Phật bảo các Thiên tử:

–Đúng vậy, đúng vậy, như lời ông nói! Khi mới thành Phật, Ta quán nghĩa này, ngồi yên tịnh tư duy, chẳng muốn nói pháp, Ta nghĩ: “Pháp của Ta sâu xa, chẳng phải các thế gian có thể tin nhận nhanh chóng. Pháp Ta chứng chính là Bát-nhã ba-la-mật-đa. Pháp này sâu xa, chẳng phải được chứng, chẳng phải bị chứng, không nơi chốn chứng, không thời gian chứng và do vậy; chứng cũng chẳng thể nắm bắt. Thiên tử nên biết, hư không sâu xa nên pháp này sâu xa. Ngã sâu xa nên pháp này sâu xa. Tánh tất cả pháp không đến, không đi nên pháp này sâu xa.

Khi ấy, các Thiên tử bạch Phật:

–Thật lạ thay! Kính bạch Thế Tôn, pháp Phật thuyết, tất cả thế gian rất khó tin hiểu. Pháp Phật thuyết không thủ, không xả. Hữu tình thế gian lại hành thủ, xả.

Phật bảo các Thiên tử:

–Đúng vậy, đúng vậy, như lời ông nói!

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Phật:

–Pháp Phật thuyết sâu xa vi diệu, đối với tất cả pháp đều có thể tùy thuận, không có sự chướng ngại, đồng như hư không. Pháp Phật thuyết hoàn toàn không sinh, vì tất cả pháp sinh chẳng thể nắm bắt được vậy. Pháp mà Phật biết, hoàn toàn không nơi chốn vì tất cả nơi chốn đều chẳng thể nắm bắt vậy.

Phật dạy:

–Này Thiện Hiện, đúng vậy, đúng vậy!

Khi ấy, Thiên tử bạch Phật:

–Đại đức Thiện Hiện là chân Phật tử, từ Như Lai sinh, vì tất cả những gì ngài nói

đều tương ứng với không vậy.

Thiện Hiện bảo các Thiên tử:

–Các ông nói, ta tùy Như Lai sinh. Thế nào là Thiện Hiện tùy Như Lai sinh? Nghĩa là từ chân như của Như Lai sinh vậy. Vì tất cả pháp sinh chẳng thể nắm bắt mà. Chân như của Như Lai không đến, không đi, bản tánh chẳng sinh.

Chân như của Thiện Hiện cũng không đến, không đi, bản tánh chẳng sinh, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như của Như Lai chính là chân như của tất cả pháp. Chân như của tất cả pháp chính là chân như của Như Lai.

Chân như của Như Lai không có tánh chân như, cũng có tánh chân như. Chân như Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai không biến đổi, không phân biệt, cùng khắp tất cả chỗ. Chân như Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai lấy thường trụ làm tướng mà không có chỗ để trụ. Chân như Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai không có sự chướng ngại, chân như tất cả pháp cũng không có sự chướng ngại. Chân như Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai cùng chân như tất cả pháp đồng một chân như, không hai, không khác, không tạo, không tác. Chân như của Như Lai luôn luôn là tướng chân như, không lúc nào là chẳng phải tướng chân như. Thế nên chân như không hai, không khác. Chân như của Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai đối với mọi nơi không nhớ nghĩ, không phân biệt. Chân như tất cả pháp đối với mọi nơi cũng không nhớ nghĩ, không phân biệt. Chân như của Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai không khác, chẳng thể nắm bắt. Chân như tất cả pháp cũng không sai khác, chẳng thể nắm bắt. Chân như của Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như Như Lai chẳng lìa chân như các pháp. Chân như các pháp chẳng lìa chân như Như Lai. Chân như Như Lai luôn luôn là tướng chân như, không lúc nào là chẳng phải tướng chân như. Chân như của Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Tuy nói là tùy sinh nhưng không có chỗ tùy sinh, vì chân như Thiện Hiện không khác Phật. Chân như Như Lai chẳng phải đến đi. Chân như của tất cả pháp cũng chẳng phải đến đi. Chân như Thiện Hiện cũng như thế, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Như Lai chính là chân như Như Lai. Chân như của Như Lai tùy chân như quá khứ, chân như quá khứ tùy chân như Như Lai.

Chân như Như Lai tùy chân như vị lai, chân như vị lai tùy chân như Như Lai.

Chân như Như Lai tùy chân như hiện tại, chân như hiện tại tùy chân như Như Lai.

Chân như Như Lai tùy chân như ba đời, chân như ba đời tùy chân như Như Lai. Chân như Như Lai cùng chân như ba đời không hai, không khác.

Chân như tất cả pháp, chân như Thiện Hiện cũng không hai, không khác, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Chân như của Bồ-tát tức là chân như của Phật. Các chúng Bồ-tát do chân như nên

khi đắc Bồ-đề gọi là Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác. Khi Như Lai chứng đắc chân như này, ba ngàn thế giới chấn động sáu cách. Ta đối với chân như các pháp như thế càng tin hiểu, nên nói: “Thiện Hiện tùy Như Lai sinh.”

Thiên tử nên biết, nhưng Thiện Hiện ta chẳng do sắc cho đến thức, nên tùy Như Lai sinh. Cũng chẳng do quả Dự lưu cho đến Độc giác Bồ-đề nên tùy Như Lai sinh. Cũng chẳng do trí Nhất thiết nên tùy Như Lai sinh. Chỉ do chân như nên tùy Như Lai sinh.

Thiên tử nên biết, nhưng Thiện Hiện ta không tùy sắc, thọ, tưởng, hành, thức sinh. Không tùy quả Dự lưu cho đến Độc giác Bồ-đề sinh, nên Thiện Hiện ta tùy Như Lai sinh.

Xá-lợi Tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, Như Lai như thế rất sâu xa vi diệu.

Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Đúng vậy, đúng vậy, như lời ông nói! Như Lai sâu xa vi diệu như thế, nên ngay khi thuyết tướng Như Lai như thế, thì có ba ngàn Bí-sô sạch hẳn các lậu, tâm liền được giải thoát, thành A-la-hán; năm trăm Bí-sô-ni đã xa trần lìa cấu, được sinh Pháp nhãn thanh tịnh; năm ngàn chư Thiên đắc Vô sinh pháp nhãn, sáu ngàn Bồ-tát sạch hẳn các lậu, tâm được giải thoát.

Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Sáu ngàn Bồ-tát trong chúng này, trong quá khứ đã từng ở chỗ năm trăm Đức Phật gần gũi cúng dường. Tuy tu Bồ thí, Tịnh giới, An nhẫn, Tinh tấn, Tinh lự nhưng không giữ gìn phương tiện thiện xảo của Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa, phát sinh nghĩ tưởng sai khác, tu hạnh sai khác, nên đời này chỉ nghe pháp lớn mà tâm sạch các lậu, được giải thoát ngay.

Xá-lợi Tử, các chúng Bồ-tát tuy có đạo Bồ-tát, Không, Vô tướng, Vô nguyện nhưng không giữ gìn phương tiện thiện xảo của Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa để được chứng Niết-bàn, nên rơi vào địa vị Thanh văn, Độc giác.

Xá-lợi Tử, ví như có con chim, thân nó to lớn từ một trăm cho đến năm trăm do-tuần, lông cánh của nó chưa đủ, hoặc đã suy yếu. Con chim này từ trên cõi trời Ba mươi ba nhào thẳng xuống châu Thiệm-bộ. Giữa đường bỗng nghĩ: “Ta nay muốn quay về trên cõi trời Ba mươi ba”. Ý ông thế nào? Con chim này có thể trở về lại trên cõi trời Ba mươi ba được chăng?

Xá-lợi Tử bạch:

–Kính bạch Thế Tôn, không!

Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Con chim này hoặc giữa đường ước muốn: “Đến châu Thiệm-bộ sẽ khiến cho thân ta không bị tổn hại, không bị đau đớn”, ý ông thế nào? Ước muốn của con chim này có được thỏa mãn chăng?

Xá-lợi Tử bạch Phật:

–Kính bạch Thế Tôn, không! Con chim này khi tới châu Thiệm-bộ, thân nó nhất định bị tổn hại, đau đớn, hoặc chết, hoặc gần chết. Vì sao? Vì thân của nó lớn, lông cánh chưa đủ, hoặc đã suy yếu, lại từ trên cao rơi xuống vậy.

Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Có thiện nam... trụ Bồ-tát thừa cũng như thế; tuy phát tâm cầu quả vị Giác ngộ cao tột; đã trải qua số đại kiếp như cát sông Hằng; siêng tu Bồ thí, Tịnh giới, An nhẫn,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tinh tấn, Tỉnh lự; cũng tu pháp môn giải thoát Không, Vô tướng, Vô nguyện nhưng không giữ gìn phương tiện thiện xảo của Bát-nhã ba-la-mật-đa sâu xa, để được chứng Niết-bàn, nên rơi vào địa vị Thanh văn, hoặc Độc giác.

Xá-lợi Tử, các Bồ-tát này tuy nghĩ nhớ giới uẩn cho đến giải thoát tri kiến uẩn của chư Phật ba đời, nhưng tâm ôm giữ tướng, không biết như thật về công đức chân thật của năm uẩn là như thế nào chỉ nghe danh suông, rồi ôm giữ tướng, chấp trước, rồi hồi hướng Bồ-đề, bèn rơi vào địa vị Thanh văn, hoặc Độc giác. Vì sao? Xá-lợi Tử, vì các Bồ-tát này xa lìa phương tiện thiện xảo của Bát-nhã ba-la-mật-đa và pháp tương ứng, nên như vậy.

Xá-lợi Tử bạch Phật:

–Như con hiểu nghĩa Phật dạy: Nếu các Bồ-tát xa lìa phương tiện thiện xảo của Bát-nhã ba-la-mật-đa, tuy đầy đủ vô lượng tư lương phước đức, nhưng đối với Bồ-đề hoặc đắc, hoặc chẳng đắc. Thế nên, Bồ-tát muốn đắc Bồ-đề thì nhất định chẳng nên xa lìa phương tiện thiện xảo của Bát-nhã ba-la-mật-đa.

Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Đúng vậy, đúng vậy, như lời ông nói!

